

[Forsvarsministeren.]

ligere, om vi havde kunnet faa nogle flere Vaaben til Landet nu, end vi har kunnet. Vi lever i en Verden, som stadig har sine store Farer og Vanskeligheder, vi gaar en europæisk Vinter i Møde, der rummer mange Muligheder. Jeg tror, at baade Befolkningen og Landet selv er vel tjent med at vide, at der er militær Vagt til Stede her, saaledes at Tryghed kan eksistere.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard var inde paa det militære Spørgsmaal og holdt en Tale, der efter min Vurdering og Opfattelse var saadan, at han akkurat lige saa godt kunde have holdt den i 1938 eller 1939. Den svarede ganske til de Udtalelser, det ærede Medlem og Det radikale Venstre fremsatte dengang. Den havde helt den samme Argumentation og de samme Betragtninger, som det radikale Parti dengang gav Udtryk for. Det ærede Medlem kan godt taale, at man er en lille Smule personlig, eller bør i alt Fald kunne taale det, han viger jo ikke selv tilbage for at være det. Jeg synes, at der var den samme Overlegenhed over for anderledes tænkende, som desværre undertiden præger det ærede Medlems Tale, en vis Tilbøjelighed til at stille sig op og klappe paa Skuldrene og til at mene, at kun hans egen Fornuft rigtig kan staa Maal med de Opgaver, der foreligger, og paadutte os andre en Opfattelse, en Vurdering af Tingene, som han benytter Lejligheden til med en haanlig Bemærkning at skubbe til Side som noget følelsesbetonet, som voksne Mennesker ikke kan tage noget Hensyn til. Jeg kender Argumentationen. Jeg kender den Form for Argumentation; den mødte os i Aarene før den sidste store Krig, da vi talte om disse Spørgsmaal, da vi advarede imod, hvad der kunde ske. Jeg vil herom blot sige, at det ikke er min Opfattelse, at de Begivenheder, som siden da har fundet Sted, har bekræftet Rigtigheden af den radikale Ordførers Politik. Det er min Opfattelse, at det militære Tomrum, som i Realiteten vil eksistere, og eksisterer, hvis man følger det radikale Parti, er en Fare for Freden, vor Fred og andres Fred, og at Begivenhederne ved den store Krigs Udbrud tydeligt viste det. Det er ogsaa min Opfattelse, at et saadant militært Tomrum ikke kan tolereres og ikke vil blive tolereret i Fremtiden, og at Spørgsmaalet om vor Frihed, Selvstændighed og Solidaritet paa det nøjeste hænger sammen med vort militære Beredskab. Jeg er overbevist om, at hvis vi ligger værgeløst hen som et militært Tomrum, vil det simpelt hen betyde, at vi selv paa

Forhaand giver Afkald paa Hævdelsen af den Frihed, vi nu er lykkelige over at have genvundet. Jeg tror derfor, at Folket har faaet fuldstændig klar Forstaaelse heraf, jeg tror ogsaa, at det danske Folk har truffet sin Beslutning: at vi ikke i den kommende Tid vil indrette os saaledes, at vi vil møde vor Skæbne i Fremtiden paa samme Maade, som vi mødte vor Skæbne den 9. April.

Det ærede Medlem fremsatte nogle Udtalelser om Det konservative Folkepartis nylig offentliggjorte Program. Dette Program er ikke et Forslag til en Forsvarsordning, har ikke opstillet og har ikke ønsket at opstille Detailler herom. Det indeholder nogle principielle Retningslinier, nogle principielle Synspunkter, som vi mener maa være retningsgivende ved Gennemførelsen af et saadant Forslag. Det ærede Medlem nævnte i denne Forbindelse et Beløb paa 400 Mill. Kr. Det kan ikke være hentet fra vort Program, som ikke opgiver noget som helst Tal. Der er ikke foretaget nogen Beregning alene af den Grund, at ingen egentlig udarbejdet Detailplan foreligger. Men det ærede Medlem har formodentlig nævnt det Tal for, som det ogsaa skete saa tit i Fortiden, at skabe Uro og Ængstelse om Militærudgifterne ved paa Forhaand at slynge et eller andet Tal ud i Luften og derefter, som det ærede Medlem ogsaa gjorde, at argumentere ud fra dette Tal, som om det var en Kendsgerning, der forelaa. I øvrigt er det jo klart, at en Genrejsning af det danske Forsvar, efter at den tyske Besættelsesmagt har berøvet os baade Udrustningsmateriel og Skibe for en $1\frac{1}{2}$ Milliard Kroner, naturligvis vil komme til i en Aarække at kræve betydelige Beløb.

Det ærede Medlem talte om, at vi ønskede, at alle unge Mænd i hver Aargang skulde uddannes. Ja, det ønsker vi, og vi gør det, fordi vi ønsker at komme bort fra den Tilstand, som eksisterede før i Tiden, hvor Udøvelsen af Soldatergerningen blev lagt paa et Mindretal af den mandlige Ungdom, som kom til at bære alle Vanskelighederne, medens deres Kammerater fra den samme Aargang gik fuldsændig fri. Uretfærdigheden i den Ordning, som vi har haft, er traadt klart og tydeligt frem just i denne Tid, hvor vi igennem de Genindkaldelser, som det har været nødvendigt for os at foretage, jo har lagt en ekstra Byrde paa et lille bitte Udsnit af den danske Ungdom, og hvor vore Vanskeligheder ved at klare de Opgaver, som har foreligget for os, just stammer fra den Kendsgerning, at vi kun havde saa faa unge inde til